

Hồi 10

Dĩ Vãng Ló Rạng

Ngọc Kiếm Lệnh Chủ biết rất rõ chiêu thức Lôi Phong Ẩn Ẩn này bên trong bao hàm ba thức biến hóa, khi vừa thi triển, oai lực mạnh mẽ cực độ, là một chiêu thức tối độc hiểm trong pho Thất Tuyệt kiếm pháp, khi gặp phải, chỉ biết nhảy lui ra phía xa tránh né, còn như muốn chính diện nghênh chiến, thì chỉ có một chiêu duy nhất là Liễu Đẳng Oanh Hồi.

Ngọc Kiếm Lệnh Chủ phải mất vài giây suy tư đắn đo, rồi trường kiếm bỗng lật ngược, phạt ngang thân kiếm của đối phương.

Phương thức hóa giải này không ngoài ý dự liệu của người bịt mặt áo đen. Chỉ thấy người nọ cất giọng cười dài, khẽ quát:

- Bây giờ hãy coi chiêu Độc Mạng Thổ Tỉn của bốn nhân.

Vừa dứt lời, mũi kiếm chuyển động, thân kiếm tà tà đẩy ra, hai chân đóng đinh xuống mặt đất, người hơi ngửa về phía sau, trường kiếm uốn éo như một bông hoa kiếm tấn công xuống phía hạ bàn của đối phương.

Ngọc Kiếm Lệnh Chủ tuy công lực tinh thuần hơi Thất Tuyệt Tiểu Ngọc Nữ rất nhiều, nhưng lúc này hóa giải thể thức của người bịt mặt áo đen không còn dễ dàng thuận lợi như lúc giao đấu với Tư Đồ Phương Khanh nữa.

Cũng như vừa rồi giao đấu với Tiểu Ngọc Nữ, Ngọc Kiếm Lệnh Chủ hơi thót bụng uốn lưng, lướt sang bên tránh...

Nhưng Ngọc Kiếm Lệnh Chủ tuy thân pháp rất nhanh nhẹn, mà người bịt mặt áo đen cũng mau không kém gì, mũi kiếm đã như hình với bóng lướt tới nơi.

Chỉ nghe thấy "xoẹt" một tiếng, vạt áo phía sau của Ngọc Kiếm Lệnh Chủ đã bị mũi kiếm của người bịt mặt áo đen rạch rách một đường dài đến bảy tám tấc.

Ngọc Kiếm Lệnh Chủ vừa kinh hãi, vừa tức giận, vội thu thế uốn người một vòng, vung kiếm quét ngược ra.

Thức này chính là Thất Tuyệt Tiểu Ngọc Nữ vừa sử dụng để đấu với mình, Phi Tinh Trích Đàm.

Nhưng chỉ thấy người bịt mặt áo đen tay trái nắm kiếm quyết đưa theo hình vòng cung, thân hình đột nhiên bắn lên trên không, trong lúc lơ lửng liền cất một tràng cười hắc hắc, quát lớn:

- Bây giờ lại coi chiêu Thiên Nữ Tán Hoa của bốn hiệp đây.

Tiếng quát vừa dứt, kiếm hoa đầy trời đã từ trên lấn át xuống, kiếm mang sắc lạnh uốn éo như muôn vạn con linh xà, uy lực quả nhiên mạnh mẽ hơn mà Ngọc Kiếm Lệnh Chủ hồi nãy sử dụng.

Ngọc Kiếm Lệnh Chủ biết tình thế bất ổn, không đợi màn kiếm quang ấy tấn công tới nơi, đã thu kiếm, nhanh nhẹn lướt ngay về phía sau. Người bịt mặt áo đen đã quát lớn:

- Hãy để lại chiếc khăn trên đầu cho mỗ.

Trong bóng kiếm lập lòe, chiếc khăn màu xám cột trên đầu Ngọc Kiếm Lệnh Chủ đã bị hất rơi xuống đất.

Dưới bóng trắng, một mái tóc mây óng ả, bật tung, bay trước gió.

Người bịt mặt áo đen vừa hạ chân xuống, thấy vậy ngẩn người ra hỏi:

- Người...

Ngọc Kiếm Lệnh Chủ hành tung đã bị bại lộ, liền cả giận, giơ kiếm quay sang quắc mắt nhìn bốn phía, gằn giọng quát hỏi:

- Các ngươi còn đứng trơ ra ở đó nữa phải không?

Bốn đại hán áo xám đứng thủ giữ bốn phía nghe quát bảo vội ùa cả lên, vung kiếm tấn công luôn.

Người bịt mặt áo đen vẫn thản nhiên như thường, đợi bốn tên nọ tới gần mới nhẹ nhàng đẩy ra một kiếm, chậm rãi nói:

- Mấy tên vô dụng này thì làm được cái trò trống gì?

Người nọ vừa dứt lời đã có tiếng thét thê thảm vang lên. Hai tên đại hán áo xám chạy tới trước liền bị thế kiếm đó của người bịt mặt áo đen quét trúng, máu tươi vãi ra đầy đất.

Hai tên đại hán áo xám phía sau, thấy tình hình đó, hồn phi phách tán, vội ngừng ngay chân lại, không dám xông tới tiếp nữa.

Người bịt mặt áo đen thủy chung vẫn không thềm quay đầu lại nhìn hai tên nọ, mà mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực Ngọc Kiếm Lệnh Chủ, trầm giọng nói:

- Bốn hiệp vừa rồi có chút lưu tình, chắc người cũng đã biết rõ? Nếu như mau mắn cung khai là đã được học hỏi pho Thất Tuyệt kiếm pháp ấy của người nào, thì bốn hiệp sẽ mở cho một lối thoát, không bị nguy hại tới tính mạng.

Ngọc Kiếm Lệnh Chủ ngực phập phồng, tóc mây bay phấp phới, dường như vẫn còn có ý chưa chịu phục, nay thấy người bịt mặt áo đen truy cứu lai lịch về pho Thất Tuyệt kiếm pháp của mình, ánh mắt bỗng biến đổi, lộ đầy vẻ do dự, đột nhiên tung mình chạy thẳng ra phía ngoài cốc.

Người bịt mặt áo đen quát lớn một tiếng, đang định truy cản, bỗng nhiên lại trông thấy Tiểu Ngọc Nữ đang đứng ngăn người ra cạnh đó, lại trù trù dùng chân lại, khễ gặt gù, dường như khen ngợi Tiểu Ngọc Nữ tuổi nhỏ như vậy mà khí tiết rất cứng cỏi, không thừa cơ đào tẩu.

Tiểu Ngọc Nữ ánh mắt vừa tiếp xúc với người bịt mặt áo đen, bất giác buột miệng kêu "ồ" lên một tiếng, như đột nhiên tỉnh mộng, vội chạy tới gần quát hỏi:

- Còn các hạ đã học hỏi được pho Thất Tuyệt kiếm pháp ấy ở đâu? Nếu không chịu khai rõ thì cô nương nhất định không cho các hạ rời khỏi nơi đây.

Người bịt mặt áo đen giơ ngang trường kiếm, đứng vững như núi bất động, và cũng không lên tiếng đáp lại, chỉ chăm chú quan sát Thất Tuyệt Tiểu Ngọc Nữ, và dường như xuất thần, không nghe thấy những lời lẽ vừa rồi của nàng ta. Trông tình hình ấy dường như đã hình dung ra một cảnh tượng gì rất xa xôi, tâm tình đang lạc lõng ở một nơi nào, hoặc giả đang tưởng nhớ tới chuyện xa xưa, rồi bỗng nhiên sực tỉnh ngộ, người nọ hơi kinh ngạc, khễ thốt lên "ủa" một tiếng, thân hình bỗng chuyển động, lướt như bay ra thẳng phía ngoài sơn cốc.

Tiểu Ngọc Nữ ngờ ngác không hiểu gì cả, đứng ngăn người ra tại đó. Liền lúc ấy, một thân hình màu xanh ở phía eo núi từ từ hạ chân xuống đấu trường.

Người vừa xuất hiện là một mỹ phụ trung niên, trên đầu cột một chiếc khăn màu xanh, mình cũng mặc kinh trang màu xanh, trên mặt không hề thoa son nhôi phấn, nhưng mày tằm mắt phượng, nước da trắng nhợt, dường như đang lâm bệnh, ở phía sau vai để lộ một tua trường kiếm bay phấp phới.

Tiểu Ngọc Nữ vừa kinh ngạc lẫn mừng rỡ, thất thanh kêu gọi:

- Mẹ!

Dứt lời, nàng chạy ùa lại, nhảy bổ vào trong lòng mỹ phụ nọ.

Mỹ phụ áo xanh đưa mắt quét nhìn bốn phía, vừa âu yếm nâng niu Tiểu Ngọc Nữ, vừa giơ tay ra chỉ hai cái xác ở dưới đất, hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Hoa Vân Biểu lúc này đã hiểu rõ sở dĩ người bịt mặt áo đen đột nhiên vội vã bỏ đi như vậy, thì ra là để lẩn tránh mỹ phụ áo xanh này..

Và bà ta chính là phu nhân của Tư Đồ Hưng Trung, vị võ lâm minh chủ đời thứ bảy, Thất Tuyệt Phi Hoa Công Tôn Ngọc Bình.

Lúc ấy Tiểu Ngọc Nữ bỗng thoát ra khỏi lòng mẹ, lui về phía sau một bước, chăm chú nhìn Công Tôn Ngọc Bình, hỏi:

- Không, trước tiên mẹ hãy trả lời cho Khanh nhi một vấn đề này đã.

Thất Tuyệt Phi Hoa ngăn người ra hỏi:

- Vấn đề gì?

Tiểu Ngọc Nữ đáp:

- Ngày trước, mẹ có nói Thất Tuyệt kiếm pháp là độc công tuyệt học của ngoại công lão nhân gia, chỉ riêng có gia gia và nương nương là được ông ngoại truyền thụ cho, còn xưa nay chưa bao giờ có người thứ ba nào được biết tới. Giờ đây Khanh nhi cần phải hỏi cho rõ xem mẹ nói như thế có đúng hay không? Và trên cõi đời này có được mấy loại Thất Tuyệt kiếm pháp?

Thất Tuyệt Phi Hoa ngạc nhiên hỏi:

- A đầu người muốn nói...

Tiểu Ngọc Nữ đã vội ngắt lời, nói:

- Xin mẹ hãy trả lời những câu hỏi của Khanh nhi đã. lát nữa đây, tất cả những sự việc của xảy ra ở nơi đây tất nhiên Khanh nhi sẽ nói cho mẹ biết.

Thất Tuyệt Phi Hoa hơi cau mày, tỏ vẻ suy đoán về dụng ý của cô con gái, khi hỏi những câu đó, và đồng thời cũng để có thì giờ suy nghĩ cách trả lời cho ổn thỏa.

Hoa Vân Biểu từ trong bóng tối ngưng thần nghe ngóng, dường như đối với Thất Tuyệt Tiểu Ngọc Nữ chàng đã hiểu ra được phần nào lời giải đáp về vấn đề ấy rồi.

Thất Tuyệt Phi Hoa trầm ngâm một hồi lâu sau mới khẽ gật gật đầu, rồi lại lúc lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Mẹ làm sao biết được việc đó. Chẳng qua chắc rằng không thể có được việc đó đâu.

Tiểu Ngọc Nữ nói:

- Tại sao lại có thể với không có thể. Mẹ nên nói rõ hơn một chút thì hơn.

Thất Tuyệt Phi Hoa đưa mắt nhìn Tiểu Ngọc Nữ, nói:

- Được rồi. Mẹ có thể trả lời con như thế này: ngày trước, lời mẹ đã nói với con đó không sai đâu. Trong thiên hạ chỉ có một môn Thất Tuyệt kiếm pháp thôi... Ngoại công, mẹ và gia gia của con và cả con nữa, thì mới biết được môn kiếm pháp đó, nói chung là cả gia đình ta. Giờ đây, người chết đi không kể, còn người sống chỉ có mẹ con ta là biết mà thôi.

Tiểu Ngọc Nữ đã mấy lần muốn hỏi, nhưng chẳng hiểu nghĩ sao lại thôi. Sau cùng, nàng đưa mắt nhìn về phía sơn cốc, nơi người bịt mặt áo đen, Ngọc Kiếm Lệnh Chủ và hai đại hán bịt mặt áo xám vừa bỏ chạy, im lặng, không nói năng gì cả.

Thất Tuyệt Phi Hoa thấy vậy vội đưa tay níu lấy vai Tiểu Ngọc Nữ hỏi:

- Sao, a đầu?

Tiểu Ngọc Nữ quay người lại, đưa tay chỉ vào đám cỏ mênh mông, gượng cười một tiếng, nói:

- Không còn một người nào làm chúng thì mẹ còn muốn con nói gì đây? Trước khi mẹ tới nơi này thì đã có bốn tên la mặt xuất hiện, hai người trong đó không xuất thủ, chỉ một nam một nữ kia động thủ mà thôi. Chẳng những họ sử dụng được môn Thất Tuyệt kiếm pháp, mà hơn nữa, bản lãnh có thể nói đều vượt hẳn Khanh nhi... thì như vậy, không hiểu mẹ có tin được chuyện đó không? Nếu như mẹ tin, thì xin mẹ hãy giải thích tiếp cho con vấn đề đó.

Thất Tuyệt Phi Hoa ngần người hỏi:

- Một nam một nữ ư? Bọn họ toàn dùng Thất Tuyệt kiếm pháp hay sao? Và họ... họ... là nhân vật của môn phái nào?

Tiểu Ngọc Nữ đáp:

- Cái đó mẹ phải nghĩ mà chiêm chế cho con, chứ Khanh nhi đã nói thân thủ của bọn họ đều hơn hẳn con. Nếu không thế, Khanh nhi đã để lại nơi đây vài cái xác, hoặc con không còn an toàn đứng ở đây đến giờ phút này nữa.

Tiểu Ngọc Nữ kể đó liền đem chuyện luyện kiếm của mình ở đây sau đó bị một người bịt mặt áo xám tro dẫn bốn tên bịt mặt nữa tới vây đánh, với quyết tâm là bắt sống nàng. Họ đe dọa là sẽ đem nàng tới một nơi để gặp một vị nào đó. Đang trong lúc bối rối hết hoảng, nàng thấy xuất hiện một người bịt mặt áo đen. Người này đã đánh bại bọn bịt mặt áo xám kia chỉ trong nháy mắt, sau đó lại hỏi lai lịch về môn Thất Tuyệt kiếm pháp như thế nào, Tiểu Ngọc Nữ nhất nhất kể lại cho mẹ nghe.

Thất Tuyệt Phi Hoa nghe tới đây, nét mặt mỗi lúc lại càng thêm trắng bạch. Nghe xong, bà ta yên lặng suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi:

- Nếu vậy, người bịt mặt áo đen nọ chắc đã tới đây từ lâu lắm rồi, phải không?

Thất Tuyệt Tiểu Ngọc Nữ lấy làm lạ đáp:

- Điều đó thì con làm sao biết được.

Thất Tuyệt Phi Hoa cau mày lại, nói:

- Người bịt mặt áo đen thi triển toàn những thức mà người bịt mặt áo xám đã sử dụng, như vậy là y đã sớm ẩn thân ở gần đây. Bằng không, làm sao có chuyện lạ lùng như thế được?

Tiểu Ngọc Nữ thất thanh nói:

- Đúng như thế rồi.

Nàng chớp chớp mắt mới nói tiếp:

- Người nọ thật kỳ quái. Y đã tới từ lâu mà lại có lòng trợ giúp cho, nhưng tại sao lại phải đợi tới lúc con bị trúng kiếm rồi mới chịu hiện thân như vậy. Nếu như Khanh nhi đã táng mạng dưới thế kiếm đó thì y làm sao mà cứu giúp kịp nữa?

Thất Tuyệt Phi Hoa lắc đầu, chậm rãi nói:

- Không phải thế đâu, con à đầu óc. Con vì là người trong cuộc nên mê muội, còn người ở bên ngoài thì sáng suốt hơn. Với một thân công lực của y, chẳng lẽ y lại không thể đoán ra được dụng tâm của người áo xám nọ như thế nào ư? Y... theo như mẹ nghĩ, hoặc là định khảo cứu xem xét con tài nghệ về Thất Tuyệt kiếm pháp đã được mấy thành hỏa hầu, và khi lâm địch can đảm tới đâu...

Tiểu Ngọc Nữ gạt đầu lia lịa:

- Chắc đúng như vậy rồi.

Thất Tuyệt Phi Hoa bỗng lại hỏi:

- Thế người bịt mặt áo xám nữ cải nam trang đó ước chừng bao nhiêu tuổi?

Tiểu Ngọc Nữ cau mày suy nghĩ giây lát, lắc đầu đáp:

- Khanh nhi không sao nhận rõ được điểm này. Lúc đầu thì y thị bịt mặt thanh âm lẫn cử chỉ đều không lộ chút gì là đàn bà cả, cho nên trước khi chiếc khăn cột đầu bị hất rơi xuống, không ai ngờ được y thị lại là phái nữ. Bất quá... sau đầu tóc đen nhánh của y thị bị lộ liễu, thì có thể ước đoán được vào khoảng trên dưới ba mươi.

Thất Tuyệt Phi Hoa ngẩng đầu lên nhìn trời, như thất thần hồi lâu không nói.

Mặt trắng dần dần lặn về Tây. Hiện tại đã quá canh ba.

Hoa Vân Biểu đang ẩn thân ở trong bóng tối, lúc này thấy Tiểu Ngọc Nữ đã tai qua nạn khỏi, mẹ con được cùng nhau tương hội, biết sau khi gặp việc này, từ giờ về sau tất nhiên họ sẽ đề cao cảnh giác, mình sẽ không cần phải ra mặt nữa.

Nghĩ tới đó, chàng có ý định quay mình bỏ đi. Đang lúc ấy bỗng chàng lại nghe thấy Tiểu Ngọc Nữ ngẩng đầu lên hỏi:

- Mẹ, hồi nãy có nói câu "quyết không thể như thế được" là có dụng ý gì?

Thất Tuyệt Phi Hoa hơi cúi đầu xuống, đáp:

- Không có gì cả...

Tiểu Ngọc Nữ có vẻ phật ý không vui, hỏi tiếp:

- Mẹ có tất cả mấy người con? Mẹ có biết con năm nay đã lớn khôn thế nào không? Xưa nay Khanh nhi chưa hề làm mẹ buồn lòng bao giờ. Hiện tại những lời nói vừa rồi, chẳng lẽ mẹ lại có điều gì bí ẩn, không muốn nói ra cho Khanh nhi nghe chăng?

Thất Tuyệt Phi Hoa vội ôm chặt con gái yêu, mỉm cười vỗ về:

- Thôi thôi, để mẹ nói cho con hay, chớ nên hờn dỗi phụng phịu như thế.

Phượng Khanh nghe nói liền lộ vẻ tươi tỉnh, mỉm cười ngay.

Dưới tình cảnh mẹ con âu yếm ấy, Hoa Vân Biểu bỗng cảm thấy lòng tê tái, chỉ muốn òa lên khóc một hồi cho hả dạ...

Chàng vội dụi mắt một hồi, hít một hơi đầy vào lồng ngực rồi mới thở hắt ra, lòng mới thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Thất Tuyệt Phi Hoa ôm Tiểu Ngọc Nữ, từ từ ngồi xuống, đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, rồi mới thở dài, lúc đầu, chậm rãi nói:

- Hài tử, mẹ nói quyết không thể như thế, thì tất nhiên không thể có chuyện đó. Nhưng nếu mẹ không giải thích cho con được rõ, thì con sẽ ầm ứ trong lòng mãi, nên hiện tại mẹ sẽ kể cho con nghe một câu chuyện xưa này:

"... Ngoại tổ con, Vương Ốc Thất Tuyệt Kiếm Công Tôn Thắng học hỏi pho Thất Tuyệt kiếm pháp ấy của một vị dị nhân họ Hoàng ở Thái Sơn. Vị dị nhân họ Hoàng này ở trong võ lâm danh tiếng cũng không mấy lẫy lừng, mà mọi người đều gọi ông ta bằng Thái Sơn lão nhân. Không ai biết rõ về vị dị nhân này, mà chỉ biết ông ta ẩn cư ở Thái Sơn. Mỗi lúc ngẫu nhiên xuất hiện giang hồ, ông ta đều có mang theo một thanh cổ kiếm. Hà! Nếu mà họ biết được vị lão nhân vô danh ấy là độc môn sư huynh của vị minh chủ kỳ thứ hai của võ lâm, Thiên Sơn Phong Vân Tẩu, chỉ sợ khu núi Thái Sơn ấy đã sớm bị san bằng rồi.

Tiểu Ngọc Nữ ngăn người ra thất thanh hỏi:

- Cái gì? Y... vị lão nhân ấy đã xuất thân ở một môn phái lẫy lừng như vậy, tại sao lại phải im hơi lặng tiếng, sống một cách ẩn dật vô danh, không chịu để lộ thân phận sư môn chân chính ra?

Thất Tuyệt Phi Hoa khẽ thở dài, nói:

- Mỗi người có một chí hướng riêng, thì làm sao có thể hiểu rõ được. Nếu như quả vị ấy háo danh thì pho kiếm pháp đó vốn có cái tên của Vương Ốc, đời nào ông ta lại chịu đổi là Thất Tuyệt, rồi truyền thụ lại cho ngoại tổ của con? Đồng thời, tại sao phải đợi tới ngày hôm nay, trong tình cảnh bất buộc, mẹ mới đem câu chuyện này kể cho con.

Tiểu Ngọc Nữ vội thúc giục:

- Đúng vậy, mẹ mau kể tiếp cho con nghe đi!

Thất Tuyệt Phi Hoa khẽ thở dài, nói:

- Nếu như người học võ không hiểu danh thì đó chỉ là lời nói hoa mỹ, không thực tế. Nếu đã không hiểu danh thì hà tất phải khai môn lập phái để làm chi? Hà tất phải tranh cường hiếu thắng? Thậm chí ngày đêm rèn luyện cho tới mức xuất chúng để làm chi? Vì vậy, một võ nhân như vậy phải mai danh ẩn tích, nhất định là phải có điều khổ tâm gì. Thái Sơn lão nhân chính là một trong những người đó. Thiên Sơn Phong Vân Tẩu sau khi nắm giữ được ngôi minh chủ đời thứ hai, tác phong khác hẳn vị minh chủ đời thứ nhất, Thiệu Lâm Đại Trí thiên sư. Phàm việc gì cũng đều giải quyết bằng võ lực, rất độc đoán. Y bảo phải thì không ai dám cãi là trái, nếu cưỡng lại, thì chỉ có một cách duy nhất là giết. Thiên Sơn Phong Vân Tẩu chủ trì võ lâm với thủ đoạn bá đạo như vậy, thử hỏi xem biết bao nhiêu người bị giết chết một cách oan uổng.

Tuy thế nhưng không một ai dám lên tiếng phản đối. Vì vậy, cho tới hôm nay ở Thái Bình cung, ở dưới bức thạch tượng thứ hai, khi đọc tới những dòng chữ ghi lại những thành tích của nhân vật toàn chỉ dùng máu tanh để thống trị này, ngoài mấy câu "bản tính cương liệt" coi kẻ ác như kẻ thù, thử hỏi còn có lời tán dương nào khác nữa đâu?

Nói tới đây, Thất Tuyệt Phi Hoa khẽ thở dài, mới nói tiếp:

- Vị Thái Sơn lão nhân đó là sư huynh của Thiên Sơn Phong Vân Tẩu, biết rất rõ tính nết của người sư đệ mình, lúc đầu vốn phản đối sư đệ được bầu làm minh chủ nhưng vô công hiệu. Sau đó, ông ta lại cố khuyên răn sư đệ nên lấy đức làm tôn chỉ hành sự, noi theo tiền nhiệm minh chủ, Thiếu Lâm Đại Trí thiền sư. Không những Thiên Sơn Phong Vân Tẩu không nghe, trái lại còn cương quyết nói: "Luận về gia pháp thì ngươi là sư huynh, nhưng ra khỏi Thiên Sơn thì mỗi là minh chủ võ lâm thiên hạ. Nay sư phụ đã chết, thì sự liên quan của hai người cũng đã tuyệt".

Tiểu Ngọc Nữ bất giác lẩm bẩm nói:

- Khanh nhi không ngờ được minh chủ đời thứ hai lại là một nhân vật như thế được.

Thất Tuyệt Phi Hoa kể tiếp:

- Thái Sơn lão nhân rất đau lòng, phát tay áo bỏ đi, từ đó mai danh ẩn tích, không hề nhắc tới sư môn.

Tiểu Ngọc Nữ bỗng ngắt lời, nói:

- Khanh nhi biết rồi.

Thất Tuyệt Phi Hoa ngạc nhiên chăm chú nhìn nàng, hỏi:

- Con biết cái gì?

Tiểu Ngọc Nữ mặt đầy vẻ đắc ý, nói:

- Thất Tuyệt kiếm pháp của bốn môn được truyền lại bởi Thái Sơn lão nhân. Thái Sơn lão nhân xuất thân từ Thiên Sơn, và ở đó còn có một người sư đệ là minh chủ đời thứ hai, Thiên Sơn Phong Vân Tẩu. Sư huynh có người truyền nhân, thì tất sư đệ cũng phải có. Nếu vậy hai người nọ nhất định phải xuất thân từ Thiên Sơn Phong Vân Tẩu. Khanh nhi đoán như vậy có đúng không?

Thất Tuyệt Phi Hoa mỉm cười đáp:

- Con ước đoán sai rồi.

Tiểu Ngọc Nữ không phục, nói:

- Nếu không thế...

Thất Tuyệt Phi Hoa khẽ vỗ lên đầu con gái cưng mấy cái, mỉm cười nói:

- Phong Vân Tẩu thủy chung không hề thu một đệ tử nào và thủy chung cũng không hề thành gia lập thất, mà bản tính hiếu sát càng lúc càng gia tăng, càng giết nhiều người càng cảm thấy thích thú. Như vậy, thử hỏi y còn tâm trí đâu để thành gia lập thất với thu đồ đệ nữa?

Tiểu Ngọc Nữ nghe nói trở mắt lên nhìn, im lặng ngồi nghe không nói năng gì nữa, Thất Tuyệt Phi Hoa gơ tay vuốt ve tóc con gái, khẽ thở dài, tiếp:

- Còn vị Thái Sơn lão nhân thì có một người con gái duy nhất.

Tiểu Ngọc Nữ vội ngắt lời:

- Điều này Khanh nhi biết rõ rồi.

Thất Tuyệt Phi Hoa nhìn con, mỉm cười hỏi:

- Con biết thế nào?

Tiểu Ngọc Nữ đáp:

- Việc này cũng không phải đơn giản. Thái Sơn lão nhân có người con gái đó, khi vị ấy truyền thụ võ công cho ngoại công thì truyền thụ luôn cả cho người con gái. Dưới tình hình đó...

Thất Tuyệt Phi Hoa mỉm cười, hỏi:

- Thế hai người vừa rồi có phải là người con gái của Thái Sơn lão nhân, hoặc giả truyền nhân hay hậu nhân chăng?

Tiểu Ngọc Nữ nghe mẫu thân hỏi như vậy, lòng tự tin đã mất hẳn, ấp úng đáp:

- Điều này...

Thất Tuyệt Phi Hoa tươi cười nói:

- Người con gái của lão nhân đó vừa mập lại vừa lùn, tướng mạo xấu xí vô cùng, và bản tính cũng nóng nảy cực độ. Lúc lão nhân còn tại thế, vẫn thường rầu rĩ tự than thân trách phận thậm về việc này. Hiển nhiên cuộc hôn nhân này của lão nhân cũng chỉ là sự miễn cưỡng. Nàng con gái đó vì thường thương gần gũi nên đâm ra thầm yêu trộm nhớ ngoại công. Ngoại tổ của con dĩ nhiên không thể đáp lại được mối tình đó của nàng. Nàng ta liền thất vọng, lên Nông Sơn cắt tóc đi tu. Lúc xuất gia tuổi mới mười tám. Khi đặt chân vào am

cho tới khi chết không hề rời Nông Sơn một bước... Bây giờ a đầu người còn thắc mắc gì muốn hỏi nữa không?

Tiểu Ngọc Nữ lẩm bẩm nói:

- Nếu vậy, chẳng lẽ một nam một nữ sử dụng Thất Tuyệt kiếm pháp vừa rời lại từ trên trời rớt xuống chẳng?

Thất Tuyệt Phi Hoa thở dài, nói:

- Tuy nói là như thế, nhưng theo sự suy đoán của mẹ thì việc này chắc phải liên quan tới người con gái của Thái Sơn lão nhân. Nhưng năm sáu mươi năm nay, trừ chúng ta ra, thì gia nương không hề nghe nói ai am hiểu được pho kiếm pháp đó bao giờ cả.

Hai mẹ con nói tới đó cùng ngẩn người ra như xuất thần, trong nhất thời bốn bề lặng lẽ như tờ.

Hoa Vân Biểu nghe hai mẹ con Tư Đồ Phương Khanh kể câu chuyện trên, bỗng dưng trong lòng cõi mở hẳn, chợt vỡ nhẽ, kêu thầm:

"Ồi chà! Người bịt mặt áo đen vừa rời dường như chính là người mà bữa nọ trong Thái Bình cốc đã đại náo Tế Kiêm đài, người áo đen mặt sẹo!"

- o O o -